

τὸ ἄλλο· νάρθη ἢ ἰσότητι, ἀκουσες; Τί εἶναι ἡ ζωὴ, μορέ; ἓνας ξαφνικὸς φωσφορισμός, μὴ ἀνιλαμπή τῆς στιγμῆς ποὺ πρέπει νὰ τὴν κίνουμε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα λαμπρότερη, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ... Νὰ τὸν σκοτώσῃς, μὴ φοβηθῇς καθόλου. Ἕνας ἄνθρωπος ὅ,τι κι ἂν κίνη δὲ χάνει τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξία του. Εἶναι τὸ διαμάντι ποὺ κίλισε στὸ βούρκο. Εἶναι κακὸς αὐτὸς καὶ θέλει σκότωμα· τὸ αἷμα του οὐ φέρῃ ἐκεῖνο ποὺ ζητᾶτε καὶ δὲν ξέρετε ποὺ εἶναι κρυμμένο.

Στάθηκε πάλι, τὸν κίταξε στὰ μάτια μὲ τὸ καυστικὸ ἐκεῖνο βλέμμα του, μὲ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ποὺ σὲ δέσμευε, ποὺ σὲ ἔκανε ὑποχέριον, κ' ἔπειτα μὲ μιὰ ἀπότομη χειρονομία τὸν ἐσπρωξε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

— Τράβη, τοῦ εἶπε, μὴ φοβηθῇς τίποτα. Ξέρεις, ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα ὄνειρο καί... (ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀπαίσια σκορπίζοντας ἐκεῖ γύρω τὴ γροῖκη) ...ναί, ἓνα ὄνειρο. Ξυπνάμε ὅταν ξανακοιμούμαστε ἔπειτα, — ἔπειτα ὅσα λένε εἶναι παραμύθια!

Κ' ἐτελείωσε μὲ τὸ ἴδιο ἄγριο καὶ στρογγυλίστικο γέλοιό του.

Ὁ Πετρῆς ἔφυγε σὺν ἀλαφιασμένος, γλίστρησε σὺν γλήγορο ζωτικὸ ἀνάμεσα στὰ κατσάβραχα, πέρισε τὰ στενὰ κ' ἦσαν αὐτομάτως κ' ἐχώθηκε στὴν πλατεῖα αὐτοπόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ.

Γύρω ὅλα ἡσύχαζαν· κανενὸς κοκκόρου λάλημα σκορπιστὸ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σκυλιῶν οὐρλιάσματα καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐκοιμόντουσαν ὅλα... ἦσαν μὲ τὸ ναυούρισμα ποὺ τοὺς ἔκαναν τῶν σκυλιῶν τὰ λυπητερά οὐρλιάσματα.

Ἀπάνω, μπρὸς στὰ χοντρολίθουρα τῆς σπηλιάς, ὁ Γλαύκας μὲ τεντωμένο τὸ λαιμὸ κυτοῦσε προσεχτικὰ πρὸς τὰ κάτω.

Σὲ λίγο στὰ παράθυρα τ' ἀρχοντικοῦ τοῦ Γκεκιρλῆ ἔλαμψε κάποιον τρεμουλιαστὴ γλωσσίσσα καντήλας σὺν λαμπρὸ ἀστέρι σὲ σκοτεινὸ στερέωμα.

Ἐπειτα τὰ πάντα βυθίστηκαν στὸ πρῶτο σκοτάδι καὶ τὴν ἡσυχίαν· ἡσυχία σὺν ἀπὸ κεινὲς ποὺ ἀπλώνονται ἔπειτα ἀπὸ κάποια πολύωρη καταιγίδα.

* *

Στῆς ἄλλης μέρας τὸ ξημέρωμα γύρω στὸ ἀρχοντικὸ εἶχε μαζευνεῖ κόσμος πολὺς. Οἱ χωριάτες στὰ μικρομαγαζιά ἐσχολίαζαν ὥρες δλόκληρες κ' ἐμηνύριζαν κάτι.

Ὁ γέρο Γκεκιρλῆς, τὸ τελευταῖο κλωνάρι τῆς μεγάλης γενιάς, βρέθηκε κείνο τὸ πρῶτ' ἐβουτημένος στὸ αἷμα του, μ' ἓνα μεγάλο μαυρομαῖνικο μαχαίρι χωμένο κατὰστηθα.

Κοντὰ στὸ δεξιὸν κάποιον σιγανὴ ἀγαλλίαση εἶχε σκορπιστεῖ στὸ χωριό. Πρῶτοισι ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ κρύψουν τὴ χαρὰ τους κάτω ἀπὸ τὸ τίποτα, σιγοκουβεντιάσματα κι ἀνασασμοί.

Ὁ γέρο Γκεκιρλῆς, τὸ τελευταῖο κλωνάρι τῆς περήφανης γενιάς, ὁ Γκεκιρλῆς ὁ τύραννος εἶχε πεθάνει.

Κάποιον γιορτὴ μεγάλη ἔπρεπε νὰ γίνῃ γιὰ τὸ ἀπάντεχο κακὸ.

Ποιὸς τὸν ἐσκότωσε κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ

μάθῃ. Ὁ Πετρῆς, ὁ παλιὸς του ὑπηρέτης, φαινόταν ἡσυχος.

* *

Ψηλὴ στὰ βράχια τῆς λιθαρόφρακτῆς σπηλιάς, μέσα στὸ βαθύ της σκοτάδι, ὁ Γλαύκας, ὁ γέροντας ποὺ ἀπὸ χρόνια εἶχε πάει στὸ χωριό, εἶταν ἀκκοιμισμένος ὥπως πάντα πάνω στὸ μαλλιαρὸ τομάρι.

Τὰ μάτια του φαίνοντιν θαμπὰ σὰ λιγδισμένα τζάμια ποὺ κάτωθι τους κάποτε ἔλαμψε κάποιον μεγαλοδύναμον φῶς.

Ἐξεψυχοῦσε.

Κι ἀργόσβηνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκόρπισε κεῖ κάτω τὴ χαρὰ, τὴν ἀγαλλίαση.

Τὸ ἀπόγιομα οἱ περαστικὲς γυναικοῦλες τὸν βρῆκαν ἐκεῖ πάνω κοκκαλιωμένο, τὸν ἐσημαζέφαν καὶ τὸν κατέβασαν στὸ χωριὸ διπλωμένο στὸ μαλλιαρὸ τομάρι ποὺ εἶχε γιὰ στρώμα ὅλη του τὴ ζωὴ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ' ἔλαμψε στὰ πρῶτα τοῦ ἡλίου χαμογελάσματα δυὸ κηδεῖες ἐγέμισαν τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ· τοῦ Γκεκιρλῆ τοῦ ἀρχοντοῦ καὶ τοῦ γέρο Γλαύκα, μαζί μὲ κάποια ἄλλη ἀόρατη ποὺ ἔφευγε μακρὰ ἀγύριστα:

— Τῆς Σκληβιάς.

Ἀθήνα, Ἀύγουστος.

ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ὁδείου γνωστοποιεῖ ὅτι αἱ ἐγγραφαὶ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1910—1911 ἀρχονται τῇ 2ῃ Σεπτεμβρίου καὶ λήγουσι διὰ μὲν τοὺς παλαιούς μαθητὰς τὴν 11ην Σεπτεμβρίου, διὰ δὲ τοὺς νέους τὴν 15ην.

Τὰ μαθήματα ἀρχονται τὴν 13ην Σεπτεμβρίου.

Οὐδεὶς ἐκ τῶν παλαιῶν μαθητῶν δύναται ν' ἀνανεύσῃ τὴν ἐγγραφὴν του, ἀνευ τῆς προσαγωγῆς τοῦ ἐνδεικτικοῦ του, καὶ οὐδεμία ἐγγραφὴ γίνεται δεκτὴ ἀνευ προκαταβολῆς τοῦ δικαίωματος ἐγγραφῆς καὶ διδάκτρων.

Οἱ προσερχόμενοι μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀνω ἐριζομένης προθεσμίας γίνονται δεκτοὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι θέσεις κεναί, ἡ δὲν παρεμοδίεσσεται ἡ πρόοδος τῶν ἄλλων μαθητῶν.

Οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ παρουσιασθῶσιν αὐτοπροσώπως δύναται νὰ ὑποβάλωσι τὴν περὶ ἐγγραφῆς αἰτησίαν των δι' ἐπιστολῆς ἢ δι' ἀντιπροσώπου.

Δικαίωμα ἐγγραφῆς διὰ τοὺς μαθητὰς πασῶν τῶν σχολῶν (πλὴν τῆς ἐσπερινῆς) δρ. 7 μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου. Μετὰ τὴν 15ην ἀναδιδάσκονται εἰς δρας. 12.

Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφορίαν ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ὁδείου καθ' ἑκάστην ἀπὸ 9—12 π. μ.

Ὁ Διευθυντής

Γ. Ν. Νάζος

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Λιευθινότης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Συντάχτης: Ν. Α. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΠΗΠΟΚΡΑΤΗ, 'Αρ. 11, ΑΘΗΝΑ.

Συντρομή χρονιάτικη: Γιά τήν Ἑλλάδα καί γιά τήν Κρήτη δρ. 10. Γιά τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 1/2. --Γιά τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τριμηνες συντρομές (3 δρ. τὴν τριμηνία). --Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂν δὲ στέλνει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο, 20. --Τὰ περασμένα φύλλα πουλιώνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμῇ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κώσκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες στὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ! -- Ο ΒΕΡΥΚΙΟΣ -- ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ -- Ο κ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

ΜΑΣ βεβαιώνει ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Τετάρτης πὺς «οἱ Συντακτικοὶ ἐπιμένουν εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἀπειλοῦν ὅτι θὰ μεταφέρουν τὸ ζήτημα εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ δὲ τῆς Ἑλλάδος πλέον». Ποὺ πάει νὰ πεῖ, τὰ προκόψαμε. Ἀντὶ νὰ κοιτάξουμε ἥσυχα ἥσυχα νὰ ξεμπερδέψουμε μιὰν ὥρ' ἀρχήτερα μὲ τὴν Ἐθνοσυνέλευση καὶ νὰ μποῦμε σὲ κάπιο δρόμο πιά, ζητάμε μὲ τὸ ζόρι καινούριες φασαρίες νὰ βγάλουμε στὴ μέση κι ὀνειρενόμεστε τὰ καλὰ τοῦ 62 καὶ τὴν κακὴ μας τὴ μέρα.

Εὐτυχῶς ποὺ μέσα στὴν Ἐθνοσυνέλευση ὑπάρχει κάποιος Νοῦς καὶ κάπια Θέληση ποὺ θὰ βάλει τὰ πράματα στὴ θέση τους καὶ θὰ λύσει καὶ τὸ ζήτημ' αὐτὸ φρόνιμα καὶ γλήγορα, ὅπως ἔλυσε καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Ὁρκον. Κ' ἔτσι οἱ δρόμοι καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδας θὰ μείνουν ἥσυχα καὶ οἱ κύριοι πληρεξούσιοι θὰ κοιτάξουνε νὰ ξετελειώσουν εἰρηνικὰ καὶ πατριωτικὰ τὴ δουλιὰ τους.

Γιὰ τὴν ὥρα μᾶς σώνει καὶ μᾶς παρασώνει ὁ Τοῦρκος.

ΠΕΘΑΝΕ ὁ Ἀγγελος ὁ Βερύκιος. Ἐνὺς ἀγωνιστὴς κι αὐτὸς τῆς Ἰδέας. Ἐβγάξε χρόνια τὸν «Πατριώτη» στὴ Ζάκυνθο, τὴν πατρίδα του, καὶ τὸν ἔβγαξε ὕστερα καὶ δῶ, γιὰ λίγον καιρὸ, τέλη τοῦ 902 καὶ ἀρχὴς τοῦ 903. Ὁ «Πατριώτης» γραφότανε στὴ δημοτικὴ, γιατί ὁ Βερύκιος εἶτανε δημοτικιστὴς, μὲ δική του ὁμῶς γραμματικὴ, ὅπως κι ὅλοι μας δά. Εἶχε δημοσιέψει καὶ δυὸ πολιτικὰ ἄρθρα στὸ «Νουμᾶ» τὸ Μάη τοῦ 903. Τὸ «Παλάτι» (ἀριθ. 36) καὶ τὴν Ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος (ἀριθ. 40). Τὸ δεύτερο ἄρθρο μπορούσε νὰ διαβαστεῖ καὶ σήμερα καὶ νὰ ὠφελήσει σημαντικὰ τίς παπαρδέλες τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Ἀπογοητευμένος ὁ Βερύκιος, ἀφροῦ σταμάτησε τὸν «Πατριώτη» του, ξεμερώθηκε ἓνα πρωὶ στὴν Ὁμόνοια μὲ τὸ καπελάκι τοῦ λούστρου στὰ χέρια, Ὁ γερο-Βερύκιος λοι-

πτος! Τὴν καὶ δόξα στὴ νεοελληνικὴ κοινωνία! Ὡστόσο κάποιος πατριώτης τοῦ ὑπουργοῦ τὸν ἔλεψε καὶ τὸν διώρισε ἐπιστάτη στὸ Πραχτικὸ Λύκειο. Ἐβγαλε καὶ μερικὰ χρόνια. Ὑστερα πῶτηξε. Στὰ στεγνά του μπορεῖ νὰ γεύτηκε καὶ τὰ γυθὰ τῆς πείνας. Ποιὸς ἄδειαζε νὰ ρωτήσῃ γιὰ τὸ Βερύκιο!

ΕΙΧΑΜΕ τὴν Τετάρτῃ μιὰ καλλιτεχνικὴ βραδιά στὸ θέατρο «Πανελλήνιο» μὲ τὸν κ. Θεομὸ Οἰκονόμου. Ὁ κόσμος λίγος -- ζημιὰ τοῦ κόσμου αὐτῇ, καὶ τὸ ἔργο -- ὁ Νάρκισσος Ραμῶ -- τῆς παλαιᾶς σχολῆς, τῆς παραπολὺ παλαιᾶς. Ἀὐτὸς βλάφτει. Στὶς παρὰστάσεις ποὺ θὰ δίνει δῶ κι ὀμπρὸς ταχτικά στὸ «Πανελλήνιο», Λευτέρη καὶ Παρασκευῇ, ὁ Οἰκονόμος, θὰ μᾶς ἀποζημιώσει. Ἦπεν καὶ Χάουπτριαν καὶ Ὁσκάρ Οὐάιλντ κτλ. ἔχει τὸ δραματολόγιό του.

Μὰ τὸ κατὸν κατὸν ποιὸς πῆγε νὰ ἰδεῖ δράμα! Ὅλοι πῆγαμε νὰ δοῦμε Οἰκονόμου καὶ τὸν εἶδαμε. Κόμμα ποὺ δὲν τὸν εἶδανε ὅλ' οἱ ἡθοποιοὶ μας, ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, ποὺ βρίσκονται σήμερα στὴν Ἀθήνα. Καὶ θὰ προτεῖναμε κάτι ποὺ θὰν τοῖς φανεῖ παρὰξένον. Κάλλε Λευτέρη καὶ Παρασκευῇ νὰ κλείνουνε τὰ θέατρα τῆς Ἀθήνας κι ὅλ' οἱ ἡθοποιοὶ μας νὰ πηγαίνουνε στὸ «Πανελλήνιο», ποὺ μὲ τίς παρὰστάσεις τοῦ Οἰκονόμου μεταμορφώνεται, νὰ ποῦμε, σ' ἓνα εἶδος «θεατρικὸ φροντιστήριον».

ΞΑΦΝΙΑΣΤΗΚΕ ἡ «Ἀκρόπολη» μὲ τὸν κ. Φιλάρετο ποὺ ἀποκηρύξε, λέει, τὸ δημοκρατικὸν του, ὅπως ἀποκηρύξε τὰ ριδικία καὶ τὰλλα λαχανικά. Σὰ νὰν τόπαθε πρώτη φορὰ ὁ ἄθροπος καὶ σὰ νὰ ἔξχασε πὺς τὸν ἔβγαλε κι ἄλλη φορὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ δημοκρατικὸν σκοῦφο, ὅταν τοῦτιχε νὰ γίνῃ γιὰ λίγους μῆνες ὑπουργός.

Ἀς ξαναγίνει ὁ κ. Φιλάρετος ὑπουργός κ' εἶναι πρόθυμος νὰποκηρύξῃ ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιον τὸν κ. Φιλάρετο.

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

«Ὁ ἑκατομμυριούχος [γρ. πεντακοσιομέδιμνος] ὤφειλε νὰ ἐξοπλισθῇ... ὁ ἱππότης [γρ. ἱππεὺς] νὰ προσφέρῃ... ὁ θήτης [γρ. θῆς] παρείχε...» Ἐφημ. «Καιροί» 3 Σεπτεμβρίου, ἄρθρο μεταφρασμένο τοῦ Ρισπέν: «Ἦνως πρὸς τὴν Ἑλλάδα», σελ. 1, στήλη 6. Καὶ στὴν ἴδια ἡμερῆδα, φύλλο τῆς 5 Σεπτ. σελ. 2, στήλη 2 καὶ 3: «Τὸν Σοφοκλῆ Ν... τὸν Ἀριστοφάνη Ν. [Τὸ Σοφοκλῆ Ν... τυπωμένο τρεῖς φορές μὲ τὸ Ν, γιὰ νὰ μὴν πῇ κανεὶς ἄμωρος πὺς οἱ «Καιροί» εἶναι μαλλιαροὶ καὶ δὲ γράφονται μὲ τὸ Ν καὶ μὲ τὸ Σ.]

«Καταιγιδώδης ἡ μεταμοσούνουχος ἄρχη, ἡ ἵππο ΕΠέπεσεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ΕΙΣ μικρὰν εὐτυχῶς χρονικὴν διάρκειαν.» Ἐφημ. «Ἐστία», 5 Σεπτεμβρίου, σελ. 4, στήλη 1. Καημένοι μαλλιαροί!

«Οἱ Μενάιχμοι, ὅστις ἐπιγράφεται ἡ κομφῆδα τοῦ Πλάτου...» Ἐφημ. «Ἐστία», 5 Σεπτεμβρίου, σελ. 2, στήλη 1. [Μὰ χαθῆκανε τὰ λεξικά, κύριοι θεατροδημοσιογράφοι, νὰ δῆτε πὺς εἶτανε διάφοροι ἀρχαῖοι Μενάιχμοι σὰν κ' ἔσας;]